

Cehennem Adalettir

– Yaşar AYDIN · 04 Temmuz 2012

Çok önceleri müslüman olmayanların islami niçin kabul etmedikleri hep ilgimi çekmişti... sonradan okuduğum ayetlerle ve bazı kitaplardaki açıklamalarla farketmiş bir gerçekle karşılaşmıştım. kalpte imanı da küfrü de ALLAH c.c. yaratıyordu. neden diyordum, neden ALLAH c.c. bu kafirlerin kalplerinde de imanı yaratmıyor. onlarda müslüman olsunlar, cehenneme gitmesinler diyordum. ve kuran-ı kerim' i okudukça niçinlerimin cevabını da bir bir alıyordum. sonradan bu insanlarla sohbet edip küfürlerinin bizzat şahidi olmak istedim. bildiklerime, inandıklarına şahitlik etmek istiyordum. ve yıllar sonra almanya' ya geldim.

Merak ettiğim kişilerden ilk karşılaştığım ateist bir Türk oldu. her şeyi doğa yaratmış diyor ve ALLAH' ın c.c. varlığına inanmıyordu. ben onunla şöyle bir anlaşma yaptım ve anlaşmam da şuydu: - ben senin sadece aklını muhatap almak istiyorum. kalbindeki duyguları, beynindeki düşünceleri ve geçmişinde kabullendiğin ne varsa hepsini bir kenara bırakacaksın. benimle sadece aklınla muhatap olacaksın . ve o kişi de bunları kabul etmişti. bende masadaki çakmağı elime alıp - bu çakmak kaç olasılıktan meydana geliyor diye sordum. saymaya başlayarak, içindeki gazı, çakmak taşı, sibobu vs. ile yaklaşık 10-15 olasılıktan meydana geliyor dedi. bende kendisine - ben bu çakmağı doğada buldum. toprak kazarken toprağın içinden çıktı. o zaman bu çakmağı doğa yapmıştır. bu çakmak doğada kendiliğinden oluşmuştur desem ne cevap verirsin diye sordum. bana - öyle şey olur mu. çakmağı toprağın yaptığına kim inanır ki. seninki de akıl işi mi dedi. ben de tekrar -çakmak kaç olasılıktı diye sordum. yine 10-15 olasılıktı dedi. peki dedim insan kaç olasılıktan meydana gelmiştir. o kişi bu soruma cevap vermek yerine birden durgunlaşmıştı. ve ben onun bu halini görünce kendim devam ettim. sende kabul edersin ki insan sayılamayacak kadar çok olasılıktan meydana gelmiş bir canlıdır. şimdi sonuca gelelim dedim ve şu soruyu sordum. senin aklın 10-15 olasılıktan meydana gelen bir çakmağı doğanın yapamayacağını kabul ediyor da, trilyonlarca ve hatta sayılamayacak kadar olasılıktan meydana gelen bir insanı doğanın yapamayacağını niçin kabul etmiyor dedim. devam olarak ta, -doğanın bir çakmağı bile yapabileceğini kabul edemezken, bir insanı yapabileceğini nasıl kabul edebiliyorsun ki ? akıl aynı akıl, niye biri hakkında olamaz diğeri hakkında olabilir kararını veriyorsun. ? biraz durdu ve hiç beklemediğim birşey sordu. -peki dedi, o zaman ALLAH' ı c.c. kim yarattı ? bu sorusunda şu gizliydi. akıl ister istemez ALLAH'ı c.c. bulmuştu. bir yaratıcının olduğunu farketmişti. inkar edemezdi. ama kalben küfrü istediğinden ALLAH' a c.c. inanmamak için bahane arıyordu. ve bende ALLAH' ı c.c. yaratan yoktur. O'nun varlığı kendindedir. yaratılmaya da ihtiyacı yoktur. O ötesinde hiç bir şey olmayan sondur (ayet-i kerime) dedim ve gerçek dışı olarak öyle bir şey sana söylene bile sen bu defa da ALLAH' ı c.c. yaratana kim yarattı diye soracaksın. ve devam olarak her söylenen için de onu kim yarattı diye sorup duracaksın dedim. yani sen bile bile inkar etmek istiyorsun dedim. demek ki kuran-ı kerimde belirtilen inatçı kafirler tabirinin bir muhatabı da sensin dedim. ben yine de bir pişmanlık izi aradım yüzünde, belki vicdanlı davranır diye düşündüm. ama ne yazık ki pişkin pişkin gülererek kalktı ve gitti...

İkincisi ise hastanede hemşire olan bir ispanyol kadındı. bazı davranışlarım dikkatini çekmiş ve

bana islami sormaya başlamıştı. ümitlenmişim belki müslüman olur diye. hatta bazı almanca kitaplar da vermiştim. bayağı sohbetlerimiz oldu onunla. bir rahatsızlıktan dolayı hastanedeydim ve o benim kaldığım bölüm hemşiresiydi. sonunda anladım ki ne dersem diyeyim gerçekleri kabul edeceği yoktu. ve son bir umut olarak kuran-ı kerimde belirtilen bir ahiret sahnesini anlatmak istedim. dedim ki - sizler cehenneme atılınca ALLAH' a c.c. şöyle yalvaracaksınız, -Rabbimiz bizi tekrar dünyaya gönder. bu defa senin emrettiğin şeyleri yapacağız. sana iman edeceğiz. yeterki bizi bir daha dünyaya gönder diye yalvarıp duracaksınız. ama ALLAH c.c. size şu cevabı verecek dediğimde, ben daha sözümü söylemeden bu ispanyol hemşire almanca ' wir machen wieder gleich ' yani ' biz yine aynı şeyleri yapacağız' dedi... donup kalmıştım... çünkü ALLAH c.c. ayette onlara hitaben kendi sözlerini onlara cevap olarak veriyordu. - siz yine aynı şeyleri yapacaksınız diyordu Rabbimiz...demek ki bu insanlar gerçeklerin farkına varsalar bile onlar için değişen bir şey olmayacaktı. şöyle bir düşündüm şoktan çıkınca. nasıl olur da bir insan cehennemde yandığı halde, herşeyi apaçık gördüğü halde kendisine verilen bir şansını yine aynı sonuçla karşılaşmak için kullanabilir. bir insan bu kadar akılsız olabilir mi ? bu kadar vurdumduymaz olabilir mi ? kendisine karşı bu kadar merhametsiz olabilir mi ?olablirdi demek ki, ve işte bunlar da Rablerinden haya etmeyenlerdendi... Rabbim ne de güzel tarif ediyordu ayet-i kerimde " biz onları göklere de çıkarsak, ayetlerimizi apaçık ta göstersek yine de inanmazlar. bize büyü yapıyorsunuz derler.

Üçüncüsü ise yunanlı bir kadın oldu. bir telefon görüşmesiydi bu. aradığım bir telefona çıkmıştı ve benim konuşmak istediğim kişi için birazdan gelir deyince sorunumla ilgili bazı şeyler sormak istedim. konuşma arasında ben sormadan yunanlı olduğunu ve hristiyan olduğunu ama bazı mantıksız ve saçma şeylerden dolayı hristiyanlığı benimsemediğini de söyledi. ama islama da karşıydı ve özellikle de kadın hakları ile ilgili konularda islami kabul edemeyeceğini söylüyordu. tesettür ise onun için en itici islami gereklilikti. islamin ve peygamberimin s.a.s hak olduğunu kabullenmiyordu. ben ise bu kadını islamin hakiki bir din olduğunu ve Hz. Muhammed'in s.a.s. in gerçek bir peygamber olduğunu çeşitli detaylarla ikna etmeye çalıştım. ve giittikçe ikna olmaya başladığını da farkediyordum. zaman geçtikçe artık islamin gerçek din olduğunu ve Hz. Muhammed'in s.a.s gerçek bir peygamber olduğunu kabullenme noktasındaydı ve kabullendiğini de az sonrasında farketmişim. tam bu esnada bana yalnız ALLAH' a inandığını başka bir şeye inanmak istemediğini kalbinin yalnız O' na bağlı olduğunu söyleyip durmaya başladı. bende o kadına madem ki bunu söylüyorsun, sadece O' na inanıyorsun o zaman ALLAH' a c.c. dua et. ve de ki - ey Rabbim sen benim kalbime katındaki gerçek dinin ne olduğunu ilham et. yeryüzünde hristiyanlık var, yahudilik var, islam var. ben bunların arasından gerçek dinin hangisi olduğunu bulamıyorum. sen bana sahip çık. beni katında kabul ettiğin dine yönelt dedim. bunları söyle Rabbine dedim. bu kadın bana ne dedi biliyormu sunuz. -hayır ben bu duayı etmem dedi. niye dedim sebebi nedir. sana ne etmem dedi. bende kendisine - ALLAH' a c.c. bağlı olduğu sözünün yalan olduğunu söyledim. anlamıştım islamin gerçek din olduğunu farkettiğini, anlamıştım Hz. Muhammed' in s.a.s. gerçek peygamber olduğunu farkettiğini. ama müslüman olmamak için sadece ALLAH'a c.c. bağlıyım kaçamağını kullanıyordu. bende o duayı et deyince nasıl yalancı olduğu ortaya çıkmıştı. o anda bir ayette Rabbimin peygamberime s.a.s. hitabı aklıma geldi ' ya Muhammed, onlar senin peygamber olduğuna kendi evlatlarının kendilerinden olduğuna emin oldukları gibi eminler. (yani onlar evlatlarının

kendilerinin evladı olduğuna nasıl emin iseler. senin peygamber olduğuna da öyle eminler.) onlar sana değil bana karşı geliyorlar. benim Rab' liğimi istemiyorlar.' gerçekte aynen böyleydi zaten. ve başka bir ayet-i kerimeyi düşündüm '- nefislerini kendisine rab edineni gördün mü ? ' diye buyuruyordu Rabbim. bu yunanlı kadın tasvir ediliyordu adeta. bu kadında nefisini kendisine rab edinen biriydi. herşeyin kendi istediği gibi olmasını istiyordu. farketmişti islamın ve peygamberinin s.a.s. hak olduğunu. ama nefsi bunu istemiyordu. ve ALLAH'ı c.c. Rab olarak seçmek yerine nefisini kendine rab olarak seçti gitti...

Dördüncü olarak yine bir Türktü küfrüne şahit olduğum. diğer üç kişi yanlışlarını ve inkarlarını farkedip susmuştu. kendilerini kınamadılar ama, doğrular karşısında yanlışlarını da savunmadılar. susup kaldılar..ama bu adam, yanlışlarını ve küfrünü yüzüne vurduğum halde ve bunu farketmediği halde yine de kendi küfrüne sahip çıkıp bile bile benim inancımındaki doğruları dolaylı olarak ve ilgisiz bahaneler bularak lekelemeye çalışacak kadar çukur bir insandı. tam bir şeytan ahlakı vardı. çünkü şeytan da kendi asiliğini gizleyip beni sen azdırdın diye birde ALLAH'a c.c. iftira atmıştı. ve tiksindiğim de bu oldu aralarında. bunun kim olduğunu söylersem bu yazıyı okuyanlardan mutlaka tanıyan çıkacaktır. ama ben bunu yapmayacağım. çünkü Rabbimin huzurundaki rezilliğini görmek istiyorum. insanlara karşı rezil olacak bir yüzü de yok bu kişinin. ve rezil olsa bile bu rezilliği beni tatmin etmez di zaten. ..

Bunların yanında, biri polonyalı ve diğerleri alman olan altı kişinin de müslüman olmasına vesile olmuşum. müslüman olan bu kişilerde farketmediğim tek ortak nokta vicdanlarının sesini dinleyen insanlar olmalarıydı. gerçekten hakikati ve doğruları kabul etmek bir vicdan işiydi... kendi varlığına ve mevcudata insanı bir vicdanla bakma meselesiydi hakikati kabul etmenin sırrı... ve bunları yaşadktan sonra daha da iyi anladım ki cehennem kafirler için vicdansızlıklarına karşılık olarak adaletin uygulandığı bir mekandı... ebedi olarak cehennemde kalmalarının sebebi ise, Rabbim onlara merhamet edip tekrar dünyaya gönderseydi, hadi hatalarınızı telafi edin deseydi bunların yine küfrü seçecek olmalarıydı. ben Rabbimin nihayetsiz merhametine dayanarak şunu söyleyebilirim. eğer bunlar imana gelecek olsalardı Rabbim milyonuncu kere de olsa yine gönderirdi. ama bunları sonsuza kadar da hatanızı telafi edin diye gönderse bunlar yine aynı şeyleri yapacak kadar utanmaz, vicdansız, vurdumduymaz, rezil ve inatçıdırlar...saygılarımla